

ki od hladnih ros oblita,
na planini jasni sanja
in od tajne vile tanja
je v prosojni šal ovita.

Ko bolno srce umira,
zastrmiva z brezo bélo
v zvezd blestečih se krdelo,
k tihim sestram iz vsemira.

ALOJZ GRADNIK:

BRDA.

Še se glasi tu naša govorica,
še ródu svojemu so srca verna,
še se tu čitajo pesmi Prešerna,
še je v bolesti nada pomočnica.

Še skrivna solza moči mračna lica
in še je žalost v srcu neizmerna,
ko kraj Podgore, Pevme in kraj Mirna
se v solncu zablišči bela Gorica.

Bo še živela tu naša beseda?
Bo ona še med brati sladka vez?
Bo morebiti bratu brat krvnik?

Srcé vprašuje, trepetá in gleda
na tri strani; tam že odprt je jez:
Koprivno, Rutarji in tam Ločnik.

